

καὶ II τῶν περιοδικῶν, δελτίων καὶ ἐπιθεωρήσεων μὲ ὑποδιαίρεσιν 1) λογοτεχνικά, 2) σύμμεικτα 3) ἐπιστημονικά (γενικά, Φυσικῶν Ἐπιστημῶν, Ἱατρικῆς, ἀγρονομικά), 4) Ἀνθρωπογνωστικῶν Ἐπιστημῶν (θρησκευτικά, παιδαγωγικά, τοῦ καθ' ἡμέραν βίου, νομικά, πολιτικά καὶ κοινωνικά, κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων, Ἐθνικῆς Ἀσφαλείας, οἰκονομικά, ἱστορικά καὶ φιλολογικά, λαογραφικά, σύμμεικτα, βιβλιογραφικά, φυσιολατρικά, τουριστικά, Ἑλληνισμοῦ τοῦ ἐξωτερικοῦ, Φιλατελικά καὶ Ἀποκρύφων Ἐπιστημῶν).

Εἰς τὴν πρώτην κατηγορίαν, τῶν βιβλίων καὶ φυλλαδίων, τὸ ἀποσταλὲν ἡμῖν τμήμα τοῦ τόμου περιλαμβάνει τὸν κατάλογον τῶν βιβλίων ἀπὸ τῆς ὑποδιαίρεσεως τῶν Ἀνθρωπολογικῶν Ἐπιστημῶν καὶ ἐξῆς, ἀριθ. 733—1808. Τῶν ἀποδελτιωμένων βιβλίων βλέπει τις καταχωριζόμενα τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως καὶ τὸν τίτλον τοῦ βιβλίου ἑλληνιστὶ καὶ γαλλιστὶ μετὰ τῶν βιβλιογραφικῶν ἐνδείξεων τούτου, πρὸς δὲ καὶ περιλήψιν εἰς γαλλικὴν γλῶσσαν τοῦ ἔργου εἰς τὰς κυρίας αὐτοῦ γραμμάς.

Εἰς τὴν δευτέραν κατηγορίαν, τῶν περιοδικῶν, δελτίων καὶ ἐπιθεωρήσεων, τὸ ἀποσταλὲν ἡμῖν τμήμα τοῦ τόμου περιλαμβάνει τὸν κατάλογον τῶν περιοδικῶν ἀπὸ τῆς ὑποδιαίρεσεως τῶν Ἀνθρωπολογικῶν Ἐπιστημῶν καὶ ἐξῆς, ἀριθ. 0123—0382. Τῶν ἀποδελτιωμένων περιοδικῶν εἶναι κατακεχωρισμένα ὅλα τὰ ἄρθρα (μετὰ μνείας συγγραφέως, τίτλου καὶ σελίδος), ἀναφερόμενα εἰς τὰ τεύχη ὀλοκλήρου τοῦ ἔτους, καθὼς ἐπίσης καὶ τὰ κατ' εἶδος περιεχόμενα τοῦ περιοδικοῦ ἐκάστου.

Εἰς τὰς σελίδας 607—663 τοῦ βιβλιογραφικοῦ δελτίου καταχωρίζεται ὁ ἀλφαβητικὸς πίναξ τῶν ὀνομάτων τῶν συγγραφέων τῶν βιβλιογραφουμένων ἐντύπων. Τὰ ὀνόματα ταῦτα ἀνέρχονται περίπου εἰς 8.500 καὶ δεικνύουν πόσον ἐργώδης, ἐπιμελὴς καὶ εὐσυνείδητος ἐργασία ἀπητήθη διὰ τὴν ἰσοπέδωσιν ἀκριβῆς τῆς ἐπιστημονικῆς καὶ λογοτεχνικῆς δραστηριότητος τοῦ τόπου μας κατὰ τὸ 1959, ἥτις καθίσταται γνωστὴ εἰς τὸ παγκόσμιον κοινὸν διὰ τῆς εἰς γαλλικὴν γλῶσσαν δημοσιεύσεώς της. Ἀποτελεῖ τοῦτο ὄντως ὑπηρεσίαν ἐξαιρετοὴν πρὸς τὰ ἑλληνικά γράμματα, δι' ἣν τὸ Γαλλικὸν Ἰνστιτούτον Ἀθηνῶν δικαιούται τῆς εὐγνωμοσύνης μας.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΓΕΩΡΓΟΥΝΤΖΟΣ

**

Dr. Nikolaus Pant. Bochlogyros, *Der Wertbegriff in Kulturpsychologischer Sicht*, Druckschriften des Griechisch—Psychologischen Instituts Athen 1962, σελίμα 8Μ, σελίδες 15. [Ν. Μποχλόγυρου, Ἡ ἔννοια τῆς ἀξίας ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ψυχολογίας τοῦ πολιτισμοῦ, ἐκδόσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Ψυχολογικοῦ Ἰνστιτούτου, Ἀθῆναι 1962].

Ὁ κ. Μποχλόγυρος διὰ τῆς πραγματείας του αὐτῆς φέρεται συμπορευόμενος μετὰ τοῦ ἔσμου τῶν δηλίων ἐκεῖνων κολυμβητῶν, οἱ ὅποιοι διὰ τὴν ἀλίειαν τῶν φιλοσοφικῶν μαργαριτῶν ῥίπτονται εἰς τὴν τρικυμιώδη θάλασσαν τῶν φιλοσοφικῶν ἀναζητήσεων πάλαιότες πρὸς τὰ κύματα τῶν ἀφηρημένων ἐννοιῶν.

Εἶναι πολλὰκις δαιδαλώδης ἡ σειρὰ καὶ ἡ πλοκὴ τῶν ἐννοιῶν τοῦ εἶδους τούτου, ὥστε καὶ ἡ διατύπωσις των ἀκόμη εἰς τὴν γλῶσσάν μας νὰ παρουσιάξῃ δυσχερείαν, ἴδιαν ὡς πρὸς τὴν ἀπόδοσιν τῶν ὄρων, ἐκ τοῦ λόγου δὲ τούτου ἴσως καὶ ὁ συγγραφεὺς προετίμησε τὴν χρησιμοποίησιν τῆς γερμανικῆς γλώσσης πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν σκέψεών του.

Κύριον ἀντικείμενον τῆς μελέτης εἶναι ἡ ἔννοια τῆς πολιτιστικῆς ἀξίας. Ἔστι δὲ πολιτιστικὴ ἀξία ἡ ἀποκρυστάλλωσις τῶν περιεχομένων τῆς ζωῆς, τῶν βιωθέντων τοπι-

κῶς καὶ χρονικῶς ὑπὸ τῶν προγενεστέρων γενεῶν καὶ διὰ τῆς παραδόσεως περιελθόντων εἰς τὰς νεωτέρας μὲ ἀποχρώσεις ἐκάστοτε ἔννοιῶν καὶ σκοπῶν. Αὐτὴ ἡ ἐκάστοτε βιουμένη πολιτιστικὴ ἀξία, ὅτε μὲν καταφασκομένη ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ὡς πνευματικὸν ὄν τείνει πρὸς μέθεξιν διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς πνευματικότητός του, ὅτε δὲ ἀπορριπτομένη, δίδει σκοπὸν καὶ περιεχόμενον εἰς ἐκάστην ἐποχὴν.

Δεδομένου ὅτι ὁ ἄνθρωπος τείνει πρὸς κοινωνικὸν βίον καὶ πολιτισμὸν, ἡ πολιτιστικὴ ἀξία ἀποτελεῖ τὴν βᾶσιν τῆς συμπεριφορᾶς του.

*Ἀντιμετωπίζων ὁ συγγραφεὺς τὸ ἐρώτημα ἕαν ἡ ὑπὸ τινος τόπου καὶ χρόνου βίωσις μιᾶς πολιτιστικῆς ἀξίας ἀποτελεῖ πραγματοποίησιν μιᾶς ἀξίας μονοθεματικῆς ἢ πολλῶν μονοθεματικῶν καὶ κατὰ ποῖον τρόπον καὶ ἀναλύων τὸ θέμα τοῦτο ἀποφαίνεται, ὅτι ἡ πολιτιστικὴ ἀξία εἶναι πολυθεματικὴ τὸ εἶδος καὶ παρίσταται ὡς σύνολον ἁρμονικὸν ἢ δυσαρμονικὸν ἀναλόγως τῆς ἀντιμετωπιζομένης καταστάσεως ἢ ἀπορρίψεως.

*Ἡ ἐσωτερικὴ ὕψις τῆς οἰοεὶ πολυθεματικῆς Συμφωνίας, οἷαν ἀποτελεῖ ἡ πολιτιστικὴ ἀξία, βιουμένη ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου παραμένει ἡ αὐτὴ ὑπὲρ τόπον καὶ χρόνον, ἀντικειμενικὴ καὶ μεταλαμπαδεύσιμος, ἀσχέτως ἂν αὕτη ἐν ὄλῳ ἢ ἐν μέρει δὲν τυγχάνῃ καταφάσεως.

*Ὁ συγγραφεὺς διαστέλλει πέραιτέρω τὴν πολιτιστικὴν ἀπὸ τῆς μεταφυσικῆς ἀξίας. Ἡ μεταφυσικὴ ἀξία ἀποτελεῖ ἀρχὴν ἐκ τῶν προτέρων, ἣτις ζῆ αὐτόνομος καὶ ἀνεξάρτητος εἰς τὸν κόσμον τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν πρωτοτύπων καὶ δὲν χρῆζει ἱστορικῆς πραγματώσεως, ἀντλεῖ δὲ τὴν δύναμιν τῆς ἐκ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπινου γίνεσθαι καὶ παρέχεσθαι.

*Ἀντιθέτως ἡ πολιτιστικὴ ἀξία ἀποτελεῖ ἐπιβεβαίωσιν τῆς προσπαθείας τοῦ ἀνθρώπου νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἰδέαν ἄνθρωπος τὴν ἐνυπάρχουσαν εἰς τὴν πρὸς τὰ πρόσω πορείαν τοῦ ἀνθρώπινου γίνεσθαι. *Ἦτοι ἡ πολιτιστικὴ ἀξία εἶναι δημιούργημα τοῦ ἀνθρώπου, ἐνῶ ἡ μεταφυσικὴ ἀξία εἶναι ἀρχὴ ἔξωθεν δοθεῖσα εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν.

*Ὡς ἀξία γῆνη καὶ ὄχι ὑπερβατικὴ ἢ πολιτιστικὴ ἀξία, δημιουργουμένη ἐκ τῆς συναντήσεως τῶν ἀπαιτήσεων τοῦ γενικοῦ καὶ ἀπολύτου πρὸς τὴν ἀξιολογικὴν προσφορὰν ἐνὸς τόπου καὶ χρόνου, ἐὰν φθάσῃ εἰς τὸ γενικόν, τὸ οἰκουμενικόν καὶ τὸ ἀπὸλυτον, γίνεται περιεχόμενον ὀδηγητικὸν τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἐπιδιώξεων τῶν ἀνθρώπων καὶ δύναται νὰ ἀναγκάσῃ μίαν ἐποχὴν καὶ ἕνα τόπον νὰ λάβουν θέσιν ἕναντι αὐτῆς θετικῆς ἢ ἀρνητικῆς, ὅποτε ἔχομεν τὰς θετικὰς ἢ ἀρνητικὰς ὀδηγητικὰς ἀξίας.

Καὶ ἀφοῦ μὲν ὁμοίως δὲν εἶναι ἄλλο τι, εἰ μὴ ἡ ἀναγκαιότης ὅπως ἐν ἄτομον λάβῃ θέσιν ἕναντι τῶν καθιερωμένων ἀρχῶν τῆς ζωῆς εἴτε ἐγκρίνον εἴτε ἀπορρίπτον ταύτας, εἶναι φανερόν ὅτι ἡ πολιτιστικὴ ἀξία ἔχει παιδαγωγικὴν ἔννοιαν καὶ ἀποτελεῖ παράγοντα διὰ τὴν δημιουργίαν βιοθεωρίας καὶ κοσμοθεωρίας, μάλιστα δὲ ἀποτελεῖ τὸν πυρῆνα καὶ τὸ κέντρον τῆς βιο—καὶ κοσμοθεωρίας κάθε τόπου καὶ χρόνου καὶ ἀποτελεῖ τὴν βᾶσιν διὰ τὴν διαμόρφωσιν τῶν ἐκάστοτε πολιτιστικῶν μορφῶν.

Εἰς τὴν πολιτιστικὴν ἀξίαν ἐγκρύπτεται ἡ δύναμις νὰ ἀποδεχθῆ τὰ περιεχόμενα τοῦ βίου ἐνὸς τόπου καὶ ἐποχῆς καὶ ἐφ' ὅσον ταῦτα διεκδικοῦν ἀντικειμενικὸν κύρος νὰ τὰ διαγράψῃ καὶ νὰ τὰ καθορίσῃ εἰς τὸ καθοριστικὸν σχηματικὸν πλαίσιον, ὅπερ αὕτη ἀποκτιτᾷ αἰρομένη ὑπὲρ τόπον καὶ χρόνον.

*Ἡ παράδοσις τῆς πολιτιστικῆς ἀξίας δὲν εἶναι ἡ παράδοσις τῶν βιωματικῶν περιεχομένων, ἀλλὰ τῶν σχηματικῶν πλαισίων γενικοῦ κύρους, ὧν τὸ κύρος δύναται νὰ δεχθῆ ἢ νὰ ἀπορρίψῃ κάθε τόπος καὶ χρόνος, οὕτω δὲ διαμορφοῦται ἡ πορεία τῆς ἀνθρωπότητος καὶ γίνεται λόγος περὶ ἀνθήσεως ἢ περὶ πτώσεως ἐνὸς πολιτισμοῦ.

*Ἀκολούθως ὁ συγγραφεὺς ὀρίζει ὡς πνευματικὸν πολιτισμὸν (Kultur) τὰς ἐσωτερικὰς πνευματικὰς εἰσφορὰς μιᾶς ἐποχῆς, ὡς τεχνικὸν δὲ πολιτισμὸν (Zivilisation) τὰς αἰσθητοτέρας ἐκ τῶν τεχνικῶν.

Εἰς τὴν Ψυχολογίαν τοῦ Πολιτισμοῦ ὅμως πνευματικὸς πολιτισμὸς εἶναι ἡ δύναμις ἐνὸς ὀρισμένου χώρου καὶ χρόνου νὰ ὑψωθῆ ὑπὲρ τὰ ἴδια τοπικὰ καὶ χρονικὰ

μέτρα και να ἀποκτήση κύρος ἀπόλυτον ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κατὰ τὴν πάροδον τῶν αἰώνων διαμορφωθείσων ἀξιών. Τεχνικός δὲ πολιτισμὸς ἢ πραγματοποιήσις ἀξιών τοπικῶν καὶ χρονικῶν, ἦτοι ἀπλῶν κανόνων εἰς ἓνα τόπον καὶ χρόνον χωρὶς τὴν προώθησιν εἰς τὸ γενικὸν καὶ ἀπόλυτον πλαίσιον τῆς πολιτιστικῆς ἀξίας, τούτεστι χωρὶς νὰ ἰσχύη ὡς βιοτικὸν περιεχόμενον εἰς τὸ αἰωνίου ἀξίας σχηματικὸν πλαίσιον τῆς πολιτιστικῆς ἀξίας.

Ἡ πολιτιστικὴ ἀξία ἔχει ὀδηγητικὸν χαρακτήρα ἀπεριορίστου διαρκείας καὶ δεσμεύει τὰς ἐπερχομένας γενεὰς νὰ τὴν ἀποδεχθοῦν ἢ νὰ τὴν ἀπορρίψουν καθορίζουσα τὸ λειτουργικὸν πολιτιστικὸν ἔργον ἑνὸς τόπου καὶ χρόνου, ἦτοι τὸ εἶδος τοῦ βίου ὄχι ὡς περιεχόμενον, ἀλλ' ὡς λειτουργίαν, ἐν εἴδει ἀρχεγόνου τινὸς παιδαγωγικῆς. Ὅθεν αὕτη ἔχουσα δύναμιν ζωῆς κυβερνᾷ τὴν πορείαν τοῦ βίου θετικῶς ἢ ἀρνητικῶς καὶ παρωθεῖ εἰς ἓν «πρέπει» ἔναντι τῆς ἀνθρωπότητος.

Αὐτὸ τὸ πρέπει ὅμως δὲν ἀποτελεῖ καταναγκασμὸν, ἀλλὰ τὴν βᾶσιν τῆς ἐλευθερίας μεθέξεως, ἄνευ καταναγκασμοῦ. Ἡ δὲ μέθεξις ἔχει τὸν χαρακτήρα διαλόγου. Καὶ ἡ διαλογικὴ στιγμή δὲν εἶναι ἐπιφανειακὴ τις τεχνικὴ ἐνέργεια, ἀλλὰ βιωματικὴ. Κάθε δὲ τόπος καὶ χρόνος ζητεῖ νὰ βιώσῃ διαλογικῶς πᾶν ὅ,τι κέκτηται γενικὸν καὶ παγκόσμιον κύρος διὰ νὰ τὸ ἀποδεχθῇ ἢ νὰ τὸ ἀπορρίψῃ.

Ἐπομένως κατὰ τὸν συγγραφέα ἡ πολιτιστικὴ ἀξία ἀποτελεῖ ὁλότητα, εἰς τὴν ὕψην τῆς ὁποίας ἐνυφαίνονται αἱ ἀξίαι ὄχι ὡς τμήματα, ἀλλὰ ὡς μέλη. Εἶναι δὲ αὕτη ἀρχικὴ ἀξία πολιτιστικὴ, ἢ ἰδέα τοῦ ἀνθρώπου ὡς ἀξίας ἐννοουμένου, εἰς αὐτὴν δὲ ὁ ἄνθρωπος λαμβάνει ἄμεσον ἐπαφὴν μὲ τὸν ἑαυτὸν του καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐκφράσῃ ἀντικειμενικῶς ὅτι ἡ πραγματοποιήσις τῆς ἰδέας «ἄνθρωπος» ἀποτελεῖ τὴν πρώτην ἀρχὴν καὶ τὴν βᾶσιν τοῦ πολιτισμοῦ.

Διὰ τῆς ἐννοίας τῆς πολιτιστικῆς ἀξίας δικαιολογεῖται ὁ δρόμος τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως πρὸς τὸν πολιτισμὸν, ὑψίστη δὲ καὶ συγχρόνως πρωταρχικὴ ἀξία πολιτιστικὴ εἶναι ἡ ἀξία τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως.

Ὅτι δὲ ὁ ἄνθρωπος ὡς ἀρχὴν τῆς πολιτιστικῆς ἀξίας θέτει τὴν πραγματοποιήσιν τῆς ἰδίας αὐτοῦ ὑπάρξεως ὡς ἀξίας, δίδει εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς πολιτιστικῆς ἀξίας ἀκόμη τρία περαιτέρω γνωρίσματα : τὸ τραγικόν, τὸ ἥρωικόν καὶ τὸ ὠραῖον.

Τὸ τραγικὸν προκύπτει ἐκ τῆς προσπαθείας τοῦ ἀνθρωπίνου γίνεσθαι, τὸ ὁποῖον δυσκόλως θεμελιώνεται θετικῶς, ζητεῖ κριτήρια διὰ τὴν ἀντικειμενικότητα τῆς ὑπάρξεώς του καὶ τὸ κύρος του καὶ ρίπτει πρὸς τὸν οὐρανὸν σχοινίον ἀγκιστρώσεως διὰ νὰ προσδεθῇ καὶ συγκρατηθῇ, ἐκβάλλον τελικῶς εἰς τὰ ἴδια ἑαυτοῦ ἄγνωστα βάθη, ἵνα μετὰ ταῦτα καὶ μετὰ τὴν ἐν τῷ κόσμῳ περιπλάνησιν ἐπανεέλθῃ καὶ πάλιν εἰς ἑαυτό. Τὸ ἥρωικὸν προκύπτει ἐκ τῆς διηνεκοῦς προσπαθείας διὰ τὴν ἀνθρωπίνην τελειοποίησιν, διὰ τὸ ἀσταμάτητον γίνεσθαι, ἀσχέτως ἂν καταπίπτουν τὰ κριτήρια καὶ ἂν ὀφείλει νὰ ἀποκτήσῃ νέας ἐκάστοτε ἀξίας πρὸς ὕψωσιν ὑπὲρ τόπον καὶ χρόνον, πράγμα εἰς ὃ καὶ συνίσταται ἡ πολιτιστικὴ ἐξέλιξις. Τὸ δὲ ὠραῖον πηγάζει ἐκ τοῦ κάλλους τῆς προσπαθείας διὰ τὴν ἀπόλυτον πολιτιστικὴν ἀξίαν, ὡς αὕτη κατὰ παράδοσιν διὰ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ χώρου ἔχει μεταδοθῆ.

Ἀνακεφαλαιωτικῶς λεκτέον ὅτι ἡ πολιτιστικὴ ἀξία εἶναι ἔννοια σχηματικὴ δημιουργουμένη ἐκ στοιχείων βιωματικῶν, ὅτι δύναται αὕτη νὰ προσδέχεται κάθε περιεχόμενον τόπου καὶ χρόνου ὑψούμενον μέχρις αὐτῆς, ἵνα ἐν αὐτῇ ἀποκτήσῃ μέτρον ἀξίας, ὅτι οὕτω αὕτη ἀποτελεῖ τὸν κεντρικὸν ἄξονα τῆς πολιτιστικῆς προσπαθείας τοῦ ἀνθρώπου, ὅτι δικαιούται νὰ ἀξιολογῇ πολιτιστικῶς καὶ νὰ δικαιώσῃ κάθε τι ἀνυψούμενον εἰς τὸ γενικὸν καὶ ἀπόλυτον πλαίσιον τοῦ πολιτισμοῦ, ὅτι παρά τὴν σχηματικὴν τῆς ὑπόστασιν δὲν χάνει τὴν ἀμεσότητα τοῦ βίου, τὴν καὶ προϋπόθεσιν πάσης πραγματοποιήσεως πολιτιστικῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὅτι διὰ τοῦτο ἡ πολιτιστικὴ ἀξία εἶναι ἀθάνατος.

Αὐτὸ εἶναι ἐν περιλήψει τὸ περιεχόμενον τῆς μελέτης τοῦ κ. Μποχλογύρου, λόγῳ

της φύσεώς του και της δρολογίας του βατόν μόνον εις τὸν στενώτερόν πως κύκλον τῶν περὶ τὰς θεωρητικὰς ζητήσεις ἀσχολουμένων, τοσοῦτω μᾶλλον ὅσῳ κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν περὶ ταῦτα τὰ θέματα ἀσχολουμένων ἐκτίθενται αἱ σκέψεις ἄνευ αἰσθητοποιήσεώς των διὰ συγκεκριμένων παραδειγμάτων. Ἡ μελέτη αὕτη ἀποτελεῖ ἀξιόπαινον προσπάθειαν ἀναλύσεως ἑνὸς σοβαροῦ θέματος φιλοσοφικῆς ὕφης καὶ ἀποτελεῖ τὴν καὶ ἀπὸ ἑλληνικῆς πλευρᾶς συμβολὴν εἰς τὴν γενικὴν τοῦ προβλήματος τοῦτου βιβλιογραφίαν, συμβολὴν καθισταμένην προσιτὴν καὶ εἰς τὸ ἔξω τῆς χώρας μας ἀναγνωστικὸν κοινὸν διὰ τῆς εἰς τὴν γερμανικὴν γλῶσσαν διατυπώσεως τῆς μελέτης ταύτης.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Κ. ΓΕΩΡΓΟΥΝΤΖΟΣ

Dr. Walter de Sousa Medeiros, *Hipónax de Éfeso* : I Fragmentos dos Iambos,
Coimbra 1961, LXXXI+285 σελίδες.

Ἡ ἐν προκειμένῳ μελέτη ἀποτελεῖ ἐναίσιμον διδακτορικὴν διατριβὴν τοῦ συγγραφέως ὑποβληθεῖσαν εἰς τὴν Σχολὴν Γραμμάτων τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Πορτογαλικῆς πόλεως Κοϊμβρας.

Εἰς τὸν πρόλογόν του ὁ συγγραφεὺς κρίνει ὅτι ὁ Ἴππῶναξ, ποιητὴς παράξενος, ρεαλιστής, χυδαῖος καὶ εἴρων, ἐκπροσωπεῖ μοναδικὴν περίπτωσιν εἰς τὴν ἑλληνικὴν φιλολογίαν καὶ ἀποτελεῖ παράδειγμα τοῦ ἑλληνοασιατικοῦ συγκρητισμοῦ εἰς τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ ἦθη, ἀναφέρει δὲ τὰς δυσμενεῖς περὶ αὐτοῦ κρίσεις τοῦ Δημητρίου ἐν τῷ περὶ ἔρμηνείας καὶ τῶν νεωτέρων Alfred Groiset—χονδροειδῆς οἶστρος καὶ ἔλλειψις λεπτότητος—καὶ τοῦ Wilamowitz—στίχοι πληβειακοὶ καὶ ποιητὴς πληβειακὸς ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον.

Ἐναγνώριζων ὁμως τὴν ἀνάγκην μιᾶς κριτικῆς ἀναθεωρήσεως τῆς ποιήσεως τοῦ Ἴππῶνακτος, διὰ τὴν ὁποῖαν ἀπαραίτητος προϋπόθεσις εἶναι μίᾳ ἐνημερωμένῃ ἔκδοσιν αὐτῆς, ἐκθέτει τὴν ὑποχρέωσιν ὅπως διὰ τὴν ἐργασίαν αὐτὴν μελετηθῇ ἀκριβῶς ἡ σύνθεσις τοῦ κειμένου, ἐλεγχθῇ ἡ αὐθεντικότης τῶν φερομένων ὡς Ἴππωνακτείων νόθων ἢ ἀμφιβόλων στίχων καὶ ἐκκαθαρισθῇ ἡ ἀβεβαιότης τῆς χειρογράφου παραδόσεως, ἐρευνηθῶσι δὲ τὰ ὑπὸ τῶν παπύρων προσκομιζόμενα στοιχεῖα.

Ὁ συγγραφεὺς διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν δυσχερῶν προβλημάτων τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ κειμένου, τῆς ἐπαληθεύσεως αὐτοῦ καὶ τῆς διασαφήσεώς του ἔλαβεν ὑπ' ὄψει τὰς προγενεστέρας ἐργασίας τῶν Berg, Diehl—Beutler, Hiller · Crusius, Κροκ, τὰ παπυρικά ἀποσπάσματα τῆς Ὁξυρρύγχου καὶ συνεβουλεύθη τὰ στοιχεῖα τῆς ἐκδόσεως τοῦ R. Adrados καὶ ἄλλης πλουσιωτάτης βιβλιογραφίας ἐκτιθεμένης εἰς 31 σελίδας.

Εἰς τὴν ἐμπεριστατωμένην εἰσαγωγήν του ὁ συγγραφεὺς ἐξετάζει ἀναλυτικώτερον τὰ προκύπτοντα διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Ἴππῶνακτος προβλήματα, ἥτοι πρῶτον ἐξετάζων τοὺς χωλιαμογράφους τῆς ἑλληνιστικῆς ἐποχῆς καὶ τὰ στοιχεῖα τῆς ἐμμέσου παραδόσεως ἐπιχειρεῖ νὰ διαγνώσῃ τὸν χαρακτῆρα τῆς Ἀλεξανδρινῆς ἐκδόσεως τῶν Ἴππωνακτείων ἰάμβων. Ἐπειτα ἀναλύει τὰς πηγὰς τῆς προελεύσεως τοῦ κειμένου. Ἐκ τῶν 184 ἀποσπασμάτων μόνον τὰ 53 προέρχονται ἐκ τῆς ἀμέσου παραδόσεως, τὰ δὲ 131 τὰ ἐραυζόμεθα ἐκ τῆς ἐμμέσου, δηλ. ἐκ διαφόρων λεξικογράφων, γραμματικῶν, σχολιαστῶν καὶ παντὸς εἶδους συγγραφέων, ὡς τοῦ Πλουτάρχου, Ἀθηναίου, Στράβωνος, Ἐρωτιανοῦ, Χοιροβοσκοῦ, Ἀρποκρατίωνος, Ἡρωδιανοῦ, Διογένηος Λαερτίου, Πολυδεύκου, Εὐσταθίου, Τζέτζου, ἐκ διαφόρων Ἐτυμολογικῶν καὶ ἀρχαίων σχολίων. Περαιτέρω ἐλέγχων τὴν γνησιότητα τῶν ἀποσπασμάτων εὕρσκει ὅτι ἔχουν παρεισφρήσει πολλὰ ἀποσπάσματα νόθα καὶ καθορίζει ὡς ἀπαράδεκτα ἑννέα ἀποσπάσματα τῆς